

РЕШЕНИЕ

№ 1493

гр. София, 26.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА М. ГЕРГОВА
като разгледа докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20211110168716 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба от Едноличен търговец „.....“ срещу „.....“ ЕООД, с която се иска да бъде признато за установено, че ответникът дължи заплати на ищеца сумата в общ размер на 958,88 лева, дължима по фактура № 0000006453/30.11.2020 г., фактура № 0000006467/04.12.2020 г. и фактура № 0000006516/31.12.2020 г., представляващи непогасена част от продажната цена за доставени стоки по неформален договор за закупуване на горива, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 26.07.2021 г., до окончателното плащане, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 12.08.2021 г. по ч.гр.д. № 43784 по описа за 2021 г. на СРС, I ГО, 24 състав.

В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът е продал гориво на ответника, за което били издадени фактура № 0000006453/30.11.2020 г. за сумата в размер на 712,00 лева с ДДС, фактура № 0000006467/04.12.2020 г. за сумата от 300,60 лева с ДДС и фактура № 0000006516/31.12.2020 г. за сумата от 116,90 лева с ДДС. Твърди се, че за извършената доставка и по издадените фактури ответникът не е направил плащане. Направено е искане за уважаване на исковата претенция и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът е подал отговор в срока по чл. 131 от ГПК, с който оспорва предъявените претенции. Не оспорва, че между страните са били налице облигационни отношения през процесния период, но заявява, че е изпълнил задълженията си по договора, като е заплатил дължимите на ищеца суми в брой, за което му били издавани касови бележки от ищеца. Твърди се разминаване между сумите в заповедното производство и в исковото. Моли се за отхвърляне на исковите и присъждане на сторените по делото разноски.

В открито съдебно заседание, на което е бил даден ход на устните състезания, ответникът, редовно призован, не е бил представляван. Ищецът е бил представляван от упълномощен адвокат, който е заявил отново искането за уважаване на исковите претенции и присъждане на сторените по делото разноски.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск по чл. 422 от ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79 от ЗЗД, вр. с чл. 327 от ТЗ.

Със заявление № 32226/26.07.2021 г. от ищеца е направено искане за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу ответника за сумата в общ размер на 1129,60 лева като дължима по процесните фактури. Съдът е издал заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК за сумата. В срок е постъпило възражение от длъжниците. На 15.11.2021 г. заявителят е получил указания за подаване на искова и в едномесечния срок е била депозирана процесната искова молба за сумата в размер на 1129,60 лева. Предвид изложеното съдът не констатира различие между претендираните в заповедното и претендираните първоначално в исковото производство суми.

След изменение на иска по реда на чл. 214 от ГПК чрез намаляване размер на исковата претенция и постановяване на протоколно определение от 10.11.2022 г. и определение от 31.07.2023 г. по реда на чл. 233 от ГПК, съдът е останал сезиран с исковата претенция за дължимост на сумата в общ размер на 958,88 лева по издадените фактури.

По делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните обстоятелството, че в процесния период страните са били валидно обвързани от договорно правоотношение по неформален договор за продажба на гориво.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетеля Николай Христов Балашев. В показанията си свидетелят е посочил, че същият работи от около 6 години при ищеца, като включително е обслужвал ответното дружество при покупката на горива на бензиностанцията – обект, стопанисван на ищеца. От показанията на свидетеля се установява, че при зареждане ответникът е заплащал както в брой, така и по банков път, като и в двете хипотези се е случвало да се издават касови бележки. Съдът кредитира показанията на свидетеля, като счита, че същите не се явяват тенденциозни въпреки служебните му отношения с една от страните по делото, а напротив – посредством изпълняваната от него длъжност същият е имал възможност да добие собствени и непосредствени впечатления за практиката в уговорките относно плащането по неформалния договор между страните. От показанията на свидетеля се установява, че за зарежданията на гориво в обекта на ответника са били издавани Б.е, в които е отбелязван начинът на плащане.

По делото е изготвено заключение по назначена съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира изцяло като компетентно изготвено от експерт в съответната област след запознаване както с материалите по делото,

така и в счетоводната документация на двете дружества. Експертът е посочил, че при ищеца за 2020 г. са осчетоводени процесните фактури - фактура № 0000006453/30.11.2020 г. за сумата в размер на 712,00 лева с ДДС, фактура № 0000006467/04.12.2020 г. за сумата от 300,60 лева с ДДС и фактура № 0000006516/31.12.2020 г. за сумата от 116,90 лева с ДДС, като при счетоводството му не е отразено плащане и по трите фактури. При ответника са осчетоводени първите две фактури, но не и последната - фактура № 0000006516/31.12.2020 г. за сумата от 116,90 лева с ДДС, като и по двете фактури е отразено плащане на цената.

Ищецът е издавал фискални Б.е за сделките, като към отговора на исковата молба са представени такива на обща стойност от 1012,59 лева. Видно обаче само в част от фискалните Б.е, представени от ответника – тези на обща стойност от 170,62 лева, е отбелязване за плащане в брой. За другата част от тях е посочено „допълнително плащане 2“. По дело не са представени процесните фактури. Видно от осчетоводените дати на издаването им, датите на издаване на фискалните Б.е и експертните изводи, следва да се приеме, че към фактура № 0000006453/30.11.2020 г. на стойност 712,00 лева следва да се отнесат следните фискални Б.е: № 0055664/23.11.2020 г. на стойност 24,30 лева, № 0056467/30.11.2020 г. на стойност 14,32 лева, № 0055946/25.11.2020 г. на стойност 66,00 лева, № 0055927/25.11.2020 г. на стойност 66,00 лева, всички отбелязване за плащане в брой, и № 0056292/28.11.2020 г. на 59,07 лева, № 0056222/28.11.2020 г. на стойност 183,70 лева, № 0056046/26.11.2020 г. на стойност 165,00 лева, № 0056165/27.11.2020 г. на стойност 133,60 лева, всички с отбелязване „допълнително плащане 2“. Към фактура № 0000006467/04.12.2020 г. на стойност 300,60 лева следва да се отнесе фискален бон № 0056822/03.12.2020 г. с отбелязване за „допълнително плащане 2“.

Съгласно разпоредбата на чл. 327, ал. 1 от ТЗ „Купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или на документите, които му дават право да я получи, освен ако е уговорено друго.“. Съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредба № Н – 18 от 13.12.2006 г. „Лице, което извършва продажби на течни горива чрез средства за измерване на разход, е длъжно да регистрира и отчита продажбите на течни горива чрез издаване на фискална касова бележка от ЕСФП, включително за платените чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, наличен паричен превод или пощенски паричен превод по ал. 1. Задължението за издаване на фискален бон се отнася и за извършване на продажби от ЕСФП, работеща в режим на самообслужване. Регистриране на продажби на течни горива чрез ЕСФП при условия на отложено плащане се приключва с вид плащане „резерв 1“ – „отложено плащане.“. От разпита на свидетеля се установява, че практиката на страните в договорните им отношения в Б.ете да отразяват конкретния начин на плащане по отделните продажби, като всеки път той е бил различен. Следователно плащания са се случвали както в брой, така и отложено, т.е. в друг момент (не в брой на каса при зареждане) по банков път. Предвид разясненията на вещото лице в открито съдебно заседание и липсата на термин „допълнително плащане 2“ в горепосочената наредба, съдът счита, че

с „допълнително плащане 2“ е било отбелязвано отложеното плащане по банков път.

Предвид това, отразеното в представените от ответника Б.е и експертните изводи на вещото лице, съдът счита, че е доказана доставката на гориво по фактура № 0000006453/30.11.2020 г. и фактура № 0000006467/04.12.2020 г. С оглед размера на сумите по Б.е съдът счита, че дължимата цена по доставките е възлизала на 1012,59 лева, а ищецът е претендирал сумата в размер на 1012,60 лева. Съдът счита, че е доказано възражението за плащане на цената от ответника в размер на 170,62 лева, доколкото в 4 броя фискални Б.е е било вписано „в брой“, предвид което съдът счита, че е доказано, че тази цена е била заплатена именно в брой и бонът освен за регистриране на продажбата, служи и за разписка за плащането. Продължава обаче да се дължи по тези две фактури сумата в общ размер на 841,97 лева. В Б.ете за сумите, образуващи посочената сума като обща стойност, е било вписано „допълнително плащане 2“, а по делото не са представени доказателства за плащането им нито по банков път или по какъвто и да е друг начин.

По делото не се представят нито доказателства за издаване на фактура № 0000006516/31.12.2020 г. за сумата от 116,90 лева с ДДС, нито за издаване на Б.е за продажба на гориво по същата и в този размер, предвид което съдът счита, че е недоказано извършването на продажба на гориво на посочената стойност, а оттам и дължимостта на посочената продажна цена. Следва да се отбележи, че в тежест на ищеца е било доказването на изпълнение на задълженията му по договора и изискуемостта на задължението за заплащане на възнагражденията по отделните доставки. Осчетоводяването в счетоводния масив на ищеца на фактура, която дори не е представена по делото, и при наличието на съответните оспорвания от ответника, не е достатъчно за постигане на необходимия стандарт на доказване на исковата претенция в тази част.

С оглед изложеното съдът счита, че следва да уважи исковата претенция за сумата в размер на 841,97 лева, явяваща се непогасена част от продажната цена за доставени стоки по неформален договор за закупуване на горива и по фактура № 0000006453/30.11.2020 г. и фактура № 0000006467/04.12.2020 г., като се отхвърли претенцията за размера над този до пълния претендиран от 958,88 лева. Като законна последица от предявяване и уважаване на претенцията следва да се присъди и законната лихва от подаване на заявлението – 26.07.2021 г., до окончателно изплащане.

Доколкото с влезли в сила определенията, с които съдът е прекратил исковото производство за сумата над 958,88 лева до 1129,60 лева и на основание т. 13 от ТР № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, съдът следва да обезсили издадената заповед за изпълнение в частта за сумата над 958,88 лева до 1129,60 лева, ведно със законната лихва върху тази част от 26.07.2021 г. до окончателно изплащане.

На основание чл. 78, ал. 1, 3 и 4 от ГПК на ищеца и на ответника се дължат разноски. С оглед уважената част от исковата претенция на ищеца се

дължи общата сума в размер на 860,51 лева – разноски за държавни такси и адвокатски хонорар в исковото и заповедното производство и за депозит за възнаграждение на вещо лице, а на ответника с оглед отхвърлената и прекратената част – в размер на 181,54 лева за адвокатски хонорар в заповедното и исковото производство. Съдът счита за основателни възраженията за прекомерност, направени и от двете страни по отношения на адвокатски хонорар, претендирано за исковото и заповедното производство от насрещната страна, с оглед фактическата и правна сложност на делото и процесуалната активност на страните и процесуалните им представители, като следва да се отбележи, че за заповедното производство следва да се присъди минимален размер съобразно разпоредбата на чл. 7, ал. 7 от Наредба 1/2004 г. и с оглед редакцията на чл. 7, ал. 2 от наредбата към датата на сключване на договорите за правна защита и съдействие. Минималните размери следва да се съобразят и с оглед на приложимата разпоредба към датата на сключване на всеки от договорите за представителство за исковото производство, като спрямо ответника е приложима и разпоредбата на чл. 78, ал. 4 от ГПК. В тежест на ответника не следва да се възлагат разноските за банкови преводи, куриерски услуги и транспортни разходи, доколкото страната сама избора начина си на защита в производството и посочените разходи са пряко следствие от това, като не съставляват необходими и неизбежни разноски.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 12.08.2021 г. по ч.гр.д. № 43784 по описа за 2021 г. на СРС, I ГО, 24 състав, в частта за сумата за главница над 958,88 лева до 1129,60 лева, ведно със законната лихва върху тази част от 26.07.2021 г. до окончателно изплащане.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявления по чл. 422 от ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 79 от ЗЗД, вр. с чл. 327 от ТЗ иск от Едноличен търговец „.....“, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. Любимец, ул. „Петър Берон“ № 4, срещу „.....“ ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Студентски, ул. „21-ви век“ № 17, ет. 4, ап. 6, сумата в размер на 841,97 лева, явяваща се непогасена част от продажната цена за доставени стоки по неформален договор за закупуване на горива и по фактура № 0000006453/30.11.2020 г. и фактура № 0000006467/04.12.2020 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението – 26.07.2021 г., до окончателно изплащане, КАТО ОТХВЪРЛЯ иска за размера над този до пълния претендиран от 958,88 лева, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 12.08.2021 г. по ч.гр.д. № 43784 по описа за 2021 г. на СРС, I ГО, 24 състав.

ОСЪЖДА „.....“ ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Студентски, ул. „21-ви век“ № 17, ет. 4, ап. 6, да

заплати на Едноличен търговец „.....“, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. Любимец, ул. „Петър Берон“ № 4, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата в размер на 860,51 лева – разноски за държавни такси и адвокатски хонорар в исковото и заповедното производство и за депозит за възнаграждение на вещо лице, с оглед уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА Едноличен търговец „.....“, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. Любимец, ул. „Петър Берон“ № 4, да заплати на „.....“ ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Студентски, ул. „21-ви век“ № 17, ет. 4, ап. 6, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 от ГПК сумата в размер на 181,54 лева - разноски за адвокатски хонорар в заповедното и исковото производство, с оглед отхвърлената част от исковите претенции и прекратената част от производството.

Решението в частта, в която заповедта за изпълнение е била частично обезсилена, има характера на определение и подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните. В останалата част решението подлежи на обжалване от страните пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____